

Julie Caplin

*De kleine theewinkel
in Tokio*

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Julie Caplin
Oorspronkelijke titel: *The Little Teashop in Tokyo*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0645 1
ISBN 978 94 027 6028 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Haneda International Airport, Tokio

Niet opvallen, Fiona, niet opvallen!

Terwijl ze haar oude vertrouwde mantra steeds herhaalde, wreef ze als een onbeholpen ooievaar met haar voet langs haar kuit en trok ze aan de punt van haar lange blonde vlecht.

Volkomen onzinnig natuurlijk, met al die petieterige vrouwen die als drukke mieren om haar heen renden. Naast deze tengere, mysterieuze vrouwen met hun delicate trekken en dikke, weelderige, glanzende haar voelde ze zich net een harige mammoet die per ongeluk op een Parijse catwalk stond. Eén gruwelijk moment lang voelde ze zich weer precies zoals vroeger op school, te midden van die coole meiden met hun minachtende afkeuring.

Ze haalde diep adem in een poging rustig te worden, maar haar ademhaling had meer weg van een gekweld gepiep. Overal om haar heen werden mensen opgehaald, of anders stond hun naam op een van de bordjes die omhoog werden gehouden door tengere mannen in een onberispelijk pak. Ze dacht weer aan vroeger en dat ze nooit werd gekozen bij gym, zij, de sukkel die niemand in zijn team wilde.

Terwijl Fiona haar best deed om er niet net zo gespannen uit te zien als ze zich voelde, keek ze weer naar de witte bordjes, in de hoop haar naam te zien. Haar oren suisden door alle geluiden van het grote vliegveld en haar ruggengraat tintelde door het steeds sterker wordende gevoel van misplaatstheid. Haar vliegtuig was een uur geleden geland, haar bagage was dankzij de superieure Japanse efficiëntie, die haar inmiddels al bijna vertrouwd was, al verschenen en toch stond ze nog steeds te wachten. Ze had de neiging om het document met alle bijzonderheden erop dat ze in haar tas had gestopt weer te raadplegen, maar ook dat zou te onzeker en zenuwachtig voelen. *Vertrouw maar gewoon op dat papiertje en de afspraken die erop staan, Fiona.* Ze was hier, ze was dapper. Het was geen geheim dat ze zich uiterst ongemakkelijk voelde, maar ze zóú dit doen. Haar moeder had misschien wel twijfels, maar dit was de kans van haar leven en iets waarvan ze nooit had verwacht dat het haar zou overkomen.

Dat ze deze prijs had gewonnen – een volledig betaalde reis naar Japan, mede door de Faculteit der Letteren van de Tokyo Polytechnic University – was op zich al fantastisch, maar de kers op de taart was dat ze haar foto's tentoon mocht stellen in het Japan Centre in Londen. Ze was ontzettend blij dat ze zich had ingeschreven voor de avondcursus van een van de Londense universiteiten.

Ze stopte haar hand in haar zak en wreef over de gladde ivoren *netsuke* – een gesneden knoop die vroeger bij de traditionele Japanse kimono werd gedragen. Dit konijntje, dat ze overal mee naartoe nam, was het enige dat ze van haar vader had. Hij was overleden toen zij nog een baby was. Dat beeldje was de reden voor haar lichte belangstelling voor Japan, met als gevolg dat ze, toen de wedstrijd werd aangekondigd, zelfs zonder aandringen van haar bazige vriendin Avril, zin had gehad mee te doen.

En nu zou ze hier twee weken zijn. Twee weken waarin ze alles wat Japan te bieden had kon ervaren, inclusief een mentorprogramma van een van de beste fotografen ter wereld, Yutaka Araki. Ze had haar uiterste best gedaan op haar aanmelding en of ze het geloofde of niet, ze verdiende het om hier te zijn.

Haar handen jeukten om het zorgvuldig opgevouwen witte papier uit haar tas te halen en het nog een keer te lezen om zichzelf gerust te stellen. Hou op, dacht ze, je weet dat er duidelijk op staat dat je wordt opgehaald op het Haneda International Airport. Er kan elk moment iemand verschijnen met jouw naam op zo'n keurig wit bordje, misschien zelfs de beroemde Yutaka Araki himself! Haar hand sloot zich om haar telefoon naast het konijntje in de diepe zak van haar mohair jas. Nee, ze zou haar telefoon niet pakken om haar berichtjes te checken, want ze wist zeker dat er een nieuw appje zou zijn van haar moeder met een update over haar bloeddruk van deze ochtend. Die steeg over het algemeen altijd als Fiona iets deed wat ze niet echt kon goedkeuren.

Ze concentreerde zich op de lege ruimte om haar heen en terwijl ze haar blik door de drukke aankomsthal liet dwalen probeerde ze te begrijpen wat het er zo anders maakte. Gelukkig stond op sommige borden een Engelse tekst naast de fascinerende maar onbegrijpelijke Japanse kalligrafie. Een van haar grootste zorgen was geweest dat ze niet in staat zou zijn om basale informatie te lezen, maar ook dat ze nooit met eetstokjes had leren eten en zelfs nog nooit sushi had geproefd omdat ze niet van rauwe vis hield. Wat moest ze hier in vredesnaam eten?

Ze slikte moeizaam. Stel dat er niemand kwam? Wat moest ze dan doen? Ze werd steeds wanhopiger, zuchtte, verplaatste haar gewicht op haar andere voet en keek met een hoopvolle blik naar iedere nieuwkomer. Alles voelde onbekend en ongemakkelijk.

Hoewel ze het Coca-Cola-logo in de enorme frisdrankautomaat tegenover zich herkende, had ze geen idee wat er in de andere felgekleurde blikjes in de automaat zat.

Opeens zag ze iemand die half rennend, half lopend en met zijn jas achter zich aan wapperend tussen de menigte naar haar toe kwam. Zodra hij dichterbij was kneep ze haar ogen halfdicht. Dit kón niet! Dit verbeeldde ze zich.

Nee toch, dit was te gek voor woorden!

Maar het was echt zo.

Bijna wreef ze met een overdreven gebaar in haar ogen, maar daar was niets mis mee. Zodra ze zeker wist dat hij het was trok ze zich als een schildpad terug in haar jas.

Gabriel Burnett, *Times*-fotograaf van het jaar, *Portrait of Britain*-winnaar, *Wordham-Smith*-winnaar en ontvanger van ontelbare prijzen voor zijn verbazingwekkende foto's. De man had ongelofelijk veel talent, was charmant, zag er geweldig uit, had enorm veel charisma en was ooit de lieveling van de media geweest.

Wat deed hij hier? Nee, het was onmogelijk dat hij hier was voor haar, dit moest toeval zijn! Maar toen begon ze na te denken: ze had een fotografiewedstrijd gewonnen en hij was fotograaf, zij zou worden opgehaald en hij was in de aankomsthal.

Nee, hij kón hier niet zijn om haar op te halen.

Hoewel ze zichzelf streng verbood ook maar iets te voelen, stopte haar hart minstens tien seconden en schoot vervolgens met duizend slagen per minuut als een trein uit een tunnel. Gabe Burnett liep recht op haar af en streek door zijn donkere haar dat over zijn voorhoofd viel, met die snelle schokkerige bewegingen die ze zich opeens zo goed herinnerde.

Als ze zich had kunnen omdraaien en vluchten had ze dat misschien nog gedaan ook, maar haar voeten leken veranderd in

enorme klompen klei en ze had geen idee wat ze daarmee moest doen.

Hij bleef naast het hek staan en haalde een wit papier tevoorschijn waarop met een paar grote halen FIONA H. stond. Haar naam was geschreven alsof hij te veel haast had gehad om haar achternaam op te schrijven, maar toch zo bang was geweest dat er een andere Fiona zou zijn dat hij de H. had toegevoegd. Zou hij de naam herkennen? Het was tien jaar geleden. Zou hij háár herkennen? Zeer onwaarschijnlijk. Sindsdien had hij natuurlijk honderden andere studenten lesgegeven. Tien jaar geleden was ze veel opzichtiger en zelfverzekerder geweest, met een voorkeur voor Bananarama-tuinbroeken, afgeknipte T-vormige truien in primaire kleuren en paisleysjaals waarmee ze haar haar vastmaakte. Fiona wist niet precies wanneer haar zelfvertrouwen als een oude walnoot was verschrompeld, maar dat had veel te maken gehad met de man die nu drie meter voor haar stond en dat slordige vel papier met haar naam erop omhooghield, terwijl hij nonchalant om zich heen keek in de drukke terminal met de stijl en ontspannen houding van iemand die zich overal thuis voelt.

‘Dat ben ik,’ zei ze. Met een knikje naar het papier stak ze als een schoolmeisje haar hand op. ‘Fiona. Fiona Hanning.’

‘Geweldig. Lang gewacht?’ Hij stopte het provisorische naam-bordje in zijn zak en maakte tot haar verbazing met zijn hoofd en bovenlichaam een snelle, soepele buiging.

Ze staarde hem aan, trok de hand terug die ze had uitgestoken omdat ze niet wist wat ze anders moest doen en vertrok haar mond een beetje omdat hij zich absoluut niet verontschuldigde. Hij was een halfuur te laat. Maar ja, mensen zoals hij verontschuldigen zich niet tegenover mindere wezens. Dat hoefden ze niet.

‘Ik ben Gabriel Burnett. De meeste mensen noemen me Gabe.

Leuk je te ontmoeten.’ Hij boog weer, maar stak toen wel zijn hand uit, zodat ze haar hand dus uit haar zak moest halen om die te schudden. ‘Hier buigen de mensen als ze elkaar begroeten.’

Ze wist dat omdat ze een paar dingen had opgezocht. Ze had het alleen niet van hem verwacht.

‘Je went daar heel snel aan. Ze zijn ook gek op visitekaartjes. Als iemand je een kaartje aanbiedt, neem het dan met beide handen aan en behandel het als een belangrijk object. Stop het nooit gewoon in je zak, maar stop het zorgvuldig in je tasje, portefeuille of wat ook. Behandel het met respect. In Japan vinden ze respect erg belangrijk.’

‘Juist,’ zei ze, geamuseerd door deze informatiestroom. Ze herinnerde zich hem als vrij gereserveerd en een man van weinig woorden, hoewel hij breedsprakig was als hij over zijn werk praatte. Maar ze had hem natuurlijk tien jaar niet gezien. En in die tijd was zij zeker veranderd – en niet zo’n beetje ook. Ze glimlachte toen ze aan Avrils laatste woorden dacht toen deze haar afzette op het vliegveld: ‘Gedraag je niet als een muurbloempje. Niemand kent je daar, dus wees wie je wilt zijn.’ In theorie een geweldig advies, vooral als je de presentatrice bent van een ontbijtprogramma op tv, die overstroomt van zelfvertrouwen, getrouwd is met de liefde van haar leven en een aanbiddelijk kind van twee heeft. Sinds hun persreis naar Kopenhagen was Avril een van Fiona’s beste vriendinnen.

‘Is dit je bagage?’ vroeg Gabe, waarmee hij een einde maakte aan haar mijmeringen.

Ze knikte door haar kin iets op te tillen. Ze was geen achttien meer.

‘Je hebt weinig bagage.’ Hij trok vragend een wenkbrauw op. ‘Is dit alles?’

‘Ja,’ zei ze.

‘Dat maakt het gemakkelijker in de monorail.’ Daarna pakte hij wat volgens haar een enorme koffer was en liep voor haar uit.

Ze had het een onmogelijke opgave gevonden om haar koffer in te pakken voor twee weken op een plek waar ze nooit eerder was geweest. Maar Avril had haar gered met goedbedoelde bazige commando’s. Als Fiona zich aan haar oorspronkelijke outfitplan – spijkerbroek en T-shirts – had gehouden was haar koffer half zo groot geweest.

Ze had al haar aandacht nodig om Gabe bij te houden, terwijl ze zigzaggend tussen de mensenmassa door liep en allemaal onbekende dingen zag en hoorde. Daardoor had ze pas toen ze tussen de strepen in de rij op het perron op de monorail stonden te wachten tijd om beleefd te zeggen: ‘Eh... heel aardig van je om me op te halen.’

Gabes gezicht betrok een beetje en hij zei heel zacht zodat alleen zij het kon horen: ‘O ja. De plannen zijn iets gewijzigd. Yutaka Araki heeft helaas een sterfgeval in de familie en moest terug naar Niseko. Ik vrees dat je het met mij zult moeten doen.’ Met een sardonische blik zei hij: ‘Maar ik ben uitstekend gekwalificeerd.’

Ze moest zich naar hem toe buigen om hem te kunnen verstaan. Geïrriteerd doordat haar hartslag opeens versnelde en door zijn arrogante zelfvertrouwen keek ze hem aan. ‘Ik weet heel goed wie u bent, meneer Burnett.’

‘Meneer Burnett. Au! Dat zet me op mijn plaats en bovendien klink ik zo wel honderddrie.’ Hij lachte zacht.

Ze klemde haar kiezen op elkaar om zich te beheersen en hem niet te vertellen dat ze heel goed wist hoe oud hij was.

‘Hoe dan ook. Het spijt me van Yutaka, maar er was echt niets aan te doen. De universiteit nam contact met me op – ik heb daar lesgegeven – met de vraag of ik hem kon vervangen. Ik ken pro-

fessor Kobashi, die de leiding heeft van het programma hier in Tokio, en zijn vrouw, want ik huur mijn appartement en studio van hen. Maar goed, als je Yutaka echt wilt ontmoeten... Aan het einde van je verblijf is hij misschien terug.'

'Ach, je doet het vast wel goed,' zei Fiona brutaal, waarmee ze zichzelf verbaasde. Waarna ze even zacht als hij siste: 'Zoals je al zei, ben je uitstekend gekwalificeerd.'

Hij was niet beledigd en zei grijnzend: 'Heerlijk om op mijn plaats te worden gezet, alwéér.'

'Ik kan me voorstellen dat dat niet vaak gebeurt,' zei ze droog voordat ze zich kon beheersen. Flirtte ze nu met Gabe Burnett?

Hij draaide zich met een droge glimlach om en keek haar onderzoekend aan, alsof hij nu pas echt naar haar keek. Ze kon zich onmogelijk verstoppen of terugtrekken, want hij stond stijf naast haar. 'Zo onuitstaanbaar ben ik ook weer niet, weet je. Je moet niet alles geloven wat in de krant staat.' Hij keek haar recht aan en even dacht ze dat hij meer bedoelde dan hij zei.

Er was een tijd geweest waarin zijn foto bijna even vaak in de krant stond als zijn eigen foto's tentoon werden gesteld. Jonge modellen waren zijn favoriete onderwerpen.

'Ik lees bijna nooit een krant. Mijn vriendin Kate werkte vroeger in public relations en zij zegt dat het meeste wat in de krant staat is verzonnen. Een andere vriendin, Avril, werkt bij de televisie en weet meestal wel wat de waarheid is achter alle roddels.'

'Verstandig,' zei hij. 'En, waarom Japan?'

Misschien kwam het door de goedkeurende blik waarmee hij haar aankeek of doordat hij zich haar duidelijk niet herinnerde, maar ze haalde de kleine ivoren netsuke uit haar zak. 'Hierom.'

Hij streek meteen met een vinger over het gladde oppervlak. 'Mag ik?'

Ze gaf het beeldje aan hem. 'Dit was van mijn vader. Hij stierf

toen ik een baby was en ik vond het toen ik zes was. Ik had geen idee wat het was tot mijn oma me dat vertelde. Het is een netsuke. Hij kocht het als jongen in een antiekwinkel en wilde daarna altijd nog een keer naar Japan, maar hij is er nooit geweest. Dus toen ik over de wedstrijd hoorde...' Ze haalde haar schouders op.

Hij gaf haar het beeldje terug, dat met een geruststellend plofje in haar zak viel, een klein bobbeltje tegen haar bovenbeen. 'Sentimenteel maar leuk. In Tokio krijg je echt een goed beeld van het land.' Heel even werd zijn glimlach weemoedig. 'Dit is een land van contrasten: opzichtig, modern, innovatief, met belachelijk veel neon, en technologisch, en dat alles naast een intense waardering en diep respect voor kunst, cultuur en traditie. Ik heb niet eerder in een land gewoond dat er zelfs maar op leek.'

'Je woont hier?'

'Hier en in Londen.' Hij zweeg even. 'Jij logeert bij de Kobashi's.' Weer zag ze dat spottende lachje. 'Professor Kobashi's echtgenote Haruka is heel aardig en erg interessant. Ze is een theemeester.'

Fiona zei geïnteresseerd: 'Ik ben gek op thee. Een van de dingen die ik echt wil doen is een theeceremonie bijwonen, hoewel ik geen idee heb wat dat precies inhoudt.'

'Nou, dan ben je op de goede plek. Zij is een expert. Zij en haar dochter hebben een theewinkel waar ze ceremonies houdt. Ze wonen erboven.'

'Echt?' Fiona's ogen straalden. Een van haar favoriete bezittingen was een theepotje van porselein met een smalle tuit en een bamboehengsel. Ze hield van het delicate en eenvoudige ontwerp dat zowel functioneel als mooi was. Even was ze niet meer op haar hoede, ze vergat dat ze hem zogenaamd niet eerder had ontmoet en keek hem met een warme glimlach aan. Hij had blauwe ogen en was nog altijd bijzonder knap.

‘Hm,’ zei Gabe. Hij verstijfde en wendde zijn hoofd af, alsof ze iets te dichtbij was gekomen. Hij klemde zijn kaken op elkaar en keek naar het drukke perron.

Ze stopte haar handen in haar zakken en streek met één vinger over de netsuke. Hij had zich op een subtiële, maar duidelijke manier teruggetrokken. Ze voelde een klomp in haar maag, alsof ze een heel volkorenbrood had doorgeslikt. Grote, onhandige vrouwen zoals zij waren niet echt Gabe Burnetts type, maar dat hoefde hij toch zeker niet zo duidelijk te laten blijken? Ze wist dat hij gek was op chique, aantrekkelijke, kleine brunettes die alleen maar zelfvertrouwen uitstraalden. Vóór zijn verhuizing naar Japan, een paar jaar geleden, was zijn liefdesleven uitgebreid beschreven in de roddelbaden.

‘Als je van dat soort dingen houdt,’ zei hij afwijzend met een blik op zijn horloge. ‘Behoorlijk saai als je het een keer hebt meegemaakt. Echt iets voor toeristen.’

‘Dan is het maar goed dat ik een toerist ben,’ snauwde Fiona, geïrriteerd door zijn houding.

‘Dat doet me eraan denken, heb je een Japan Rail-abonnement?’

‘Ja.’ In het weinige wat ze voor haar komst had kunnen lezen stond dat het beter was om van tevoren zo’n abonnement te kopen en dat van haar was haar toegezonden samen met haar vliegtickets.

Gabe zei niets toen de monorail het station binnengleed. Terwijl ze instapten draaide Fiona zich om en wilde iets tegen hem zeggen, maar zelfs al voordat hij zijn vinger tegen zijn lippen drukte viel het haar op dat het doodstil was in de coupé. Ze keek om zich heen en zag dat niemand praatte. Gabe had zijn telefoon gepakt en begon te scrollen, dus deed zij dat ook, zodat ze de rest van de reis in een aangename stilte doorbrachten.

Ze stapten uit de monorail en doken in de mensenmassa, ter-

wijl Gabe voor haar uit naar een perron liep waar ze een andere trein namen.

‘Dit is de Yamanote-lijn. Die zul je vaak nemen, dus is het de moeite waard je er vertrouwd mee te maken. Dit is een ringlijn die op alle belangrijke stations van de stad stopt. Wij gaan naar Nippori. Professor Kobashi woont in Yanaka, een prachtige traditionele wijk.’

Na een stille rit van bijna een uur in een overvolle trein stapten ze laat in de middag uit. Er scheen een waterig zonnetje. Nu de eerste opwinding van in Japan zijn was weggeëbd voelde ze haar vermoeidheid in alle ledematen. Het kostte haar dan ook moeite om de ene voet voor de andere te zetten, terwijl Gabe een stevig tempo aanhield zonder zelfs maar te controleren of ze hem wel volgde. Gelukkig had hij zich ontfermd over haar koffer, die hij voor zich uit duwde als een man met een missie. Een missie om zich zo snel mogelijk van haar te ontdoen, vermoedde ze. Ze keek naar zijn brede schouders terwijl hij een paar passen voor haar marcheerde en haar duidelijk liet merken dat hij hier niet wilde zijn.

Ze volgde hem en baalde ervan dat ze zich zo gedesoriënteerd voelde – ze had geen idee waar ze zich bevonden ten opzichte van het stadscentrum. Dat gevoel veroorzaakte een ongemakkelijke en verontrustende angst dat ze de controle kwijt was. Ze was heel ver van huis. De zestien uur in de beslotenheid van het vliegtuig had het besef van de echte afstand weggedrukt, maar nu werd ze met de realiteit geconfronteerd door de onbekende architectuur van de gebouwen, de vreemde verkeersborden, de enorme hoeveelheid kabels die ze thuis niet zag en de lampen aan de lantaarnpalen die meer op sierlijke vogelkooien leken. Het leek in niets op de plaatsen waar ze eerder was geweest. Ze

liepen door een brede straat, maar de huizen kwamen helemaal tot de rand en er stonden planten in potten rondom de deuren alsof de bewoners het gemis van een voortuin wilden compenseren. Alles leek van hout gemaakt, behalve de donkergroene dakpannen op de daken die steil afliepen in een kleine overkapping. Ze bleef staan om naar de bamboeschermen voor de ramen te kijken.

Gabe stopte en wachtte tot ze hem had ingehaald. ‘Dit is een bijzonder traditionele wijk. Deze huizen zijn een paar honderd jaar oud.’

‘Ik vind al dat hout prachtig.’ Ze was gefascineerd door de gebouwen die heel duidelijk maakten hoe ver van huis ze was.

‘*Sugi*. Japans cederhout,’ zei hij terwijl hij, nog steeds een paar stappen voor haar uit, weer begon te lopen.

Ze keek naar zijn rug en versnelde haar pas om hem bij te kunnen houden.

Even later sloeg hij rechts af een smalle straat in, bleef staan voor een etalage en wachtte op haar.

Glimlachend keek ze naar de grote rechthoekige etalage met een houten kozijn; een kruising tussen een erker en een balkon. In de etalage, omlijst door jasmijn, stond een schitterende maar minimalistische uitstalling van elegante theepotten en fraai ge-glazuurde traditionele theekopjes. Onder de etalage stonden in grote potten camelia’s met donkerpaarse knoppen die bijna in bloei stonden.

‘Wat mooi!’ riep ze, terwijl ze wenste dat ze haar camera bij de hand had.

‘Je zult er snel gewend aan raken. Dit is Haruka’s theewinkel; zij en professor Kobashi wonen boven, en daar ga jij dus logeren.’

Fiona klapte opgetogen in haar handen. ‘Dit is echt schitte-

rend.’ Ze nam nog even de tijd om naar het lage, met glanzende groene pannen bedekte dak boven de etalage te kijken dat aan de zijkanten net als de slippers van een sultan iets omhoogkrulde.

Binnen was rechts een trap die naar de theewinkel leidde, terwijl links een bredere veranda was.

Gabe trok meteen zijn schoenen uit en riep iets in het Japans: ‘*Haruka san!*’

‘Spreek je Japans?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Alleen begroetingen en een paar woorden, dat is alles. Je moet je schoenen uittrekken. Die slippers daar zijn voor jou.’ Hij trok zelf een paar grotere slippers aan.

De deur van papier en hout gleed open en er verscheen een kleine Japanse vrouw die haar donkere haar naar achteren had gekamd en had opgestoken in een hoge knot die haar zeker vijf centimeter langer maakte. ‘*Gabriel san.*’ Ze begroette hem zichtbaar blij en boog, waarna ze hem op beide wangen kuste. Haar donkere ronde ogen straalden voordat ze zacht in het Japans van alles tegen hem zei en op zijn armen klopte.

Fiona keek nieuwsgierig naar deze enthousiaste begroeting. Ze had gedacht dat Japanners formeel en gereserveerd waren, maar dat zag ze hier niet.

‘Haruka san, dit is Fiona.’

Haruka stapte naar voren, drukte haar handen tegen elkaar en maakte een lichte beleefde buiging voor Fiona. ‘Welkom, Fiona. Het is heel fijn je te ontmoeten.’ Ze glimlachte vriendelijk, maar lang niet zo uitbundig als naar Gabe – hij was hier kennelijk erg geliefd.

‘Kom, kom.’ Ze liep met keurige kleine stapjes voor hen uit de trap op, die naar rechts draaide en uitkwam op een kleine overloop.

Fiona dacht dat ze nu boven de theewinkel waren. Ze kon niet

wachten om daar naar binnen te gaan, hoewel haar nieuwsgierigheid werd gewekt door het voor haar volkomen vreemde Japanse interieur.

De vrouw bracht hen naar een grote woonkamer. Deze was zeer minimalistisch ingericht met heel weinig meubels en had een houten vloer waarvan het middelste deel was bedekt met grote matten. Er stonden maar een paar heel lage stoelen met een hoge rechte rug en een vreemd uitziende tafel met onder het blad een dikke gewatteerde deken die veel groter was dan de tafel zelf. Behalve een paar porseleinen objecten op een lage houten zijtafel en een paar beschilderde platen aan de muren zag Fiona weinig decoraties en niets van de soort tierelantijnen waar het huis van haar moeder vol mee stond.

Fiona glimlachte, de zichtbare lijnen en de opgeruimde kamer bevielen haar wel.

Haar gastvrouw schoof een paar schuifdeuren open en liep voor hen uit een andere houten trap op naar een paar kamers die door identieke deuren van papier en hout van elkaar waren gescheiden.

Gabe droeg Fiona's koffer en uiteindelijk kwamen ze in een kleine vierkante kamer waar een futon op de grond lag. Haruka trok de bamboejaloezieën omhoog zodat ze een balkon langs de hele achtergevel zag dat uitkeek op een bijzonder mooie zenachtige tuin.

'O, wat mooi!' Fiona klapte opgetogen in haar handen.

Haruka zei met een hartelijke glimlach: 'Die laat ik je straks wel zien. Willen jullie iets drinken?'

'Ik kan niet blijven, ik moet terug' zei Gabe snel. Tegen Fiona zei hij: 'Volgens mij is het een goed idee om je de eerste dagen Tokio te laten zien. In die tijd kun je acclimatiseren en je daarna richten op je expositie.'

Fiona knikte en was blij dat hij daaraan dacht, want die expositie vond ze erg spannend. Hoewel de reis naar Japan haar had verleid mee te doen aan de wedstrijd, was de echte prijs de gegarandeerde expositie in het Japan Centre in Kensington in Londen twee weken nadat ze weer thuis zou zijn. Dat was een fantastische kans om bekendheid te krijgen en misschien wat werk te verkopen. Ze had zich echt verheugd op de samenwerking met Yukata Araki, de fotograaf die beroemd was om zijn prachtige landschappen. Ze had gehoopt dat ze veel van hem zou leren én advies van hem zou krijgen over het thema voor de expositie. Maar nu was ze opgezadeld met Gabe. Ze wist niet of hij wel de juiste persoon was om haar te helpen, alleen al doordat hij gespecialiseerd was in portretten.

‘Acclimatiseren klinkt goed,’ mompelde ze. Door de jetlag had ze een licht gevoel in haar hoofd en ze wankelde. Toen Gabe haar arm greep, ving ze zijn blik en stokte haar adem in haar keel – ze meende iets in zijn ogen te zien opflitsen voordat hij haar arm snel weer losliet. Ze verstijfde en dwong zich te concentreren. Gabe had niets van haar te vrezen. Tien jaar geleden had ze zichzelf belachelijk gemaakt met heerlijke fantasieën en dat ging ze dus niet opnieuw doen, hoe verdomd aantrekkelijk ze hem ook vond.